

Sygn. akt IV U 228/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2017 roku w Ś.

sprawy z odwołania **P. Z.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...) z dnia 12.05.2017 roku

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...)z dnia 12.05.2017 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi P. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres wskazany w decyzji;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. na rzecz powoda kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód P. Z. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 12 maja 2017 roku wnosząc o ustalenie prawa do zasiłku chorobowego od 22 lipca 2016r do 14 stycznia 2017r i od 22 stycznia do 31 marca 2017 roku. W uzasadnieniu podniósł, że nie zgadza się ze stanowiskiem ZUS, aby niezdolności do pracy były spowodowane tą samą chorobą, tym samym nie można ich zaliczyć do tego samego okresu zasiłkowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że niezdolności do pracy zostały spowodowane schorzeniami współistniejącymi, więc zostały zaliczone do jednego okresu zasiłkowego, który został wykorzystany w dniu 26 stycznia 2017 roku.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresach od 22 lipca 2016r do 14 stycznia 2017 roku oraz od 22 stycznia do 17 marca 2017r roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. decyzja z 12 maja 2017 roku odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 stycznia do 17 marca 2017r.

DOWÓD: akta ZUS- w załączeniu

Niezdolność ubezpieczonego do pracy w okresie od 22 lipca do 6 sierpnia 2016r oraz od 22 stycznia do 17 marca 2017r spowodowana była tą samą chorobą - dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego.

Natomiast niezdolność do pracy w okresie od 7 sierpnia 2016r do 14 stycznia 2017r była spowodowana schorzeniem psychiatrycznym; w tym czasie powód nie był leczony z powodu bólu kręgosłupa.

DOWÓD: opinia biegłego k. 17

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 roku, poz. 372) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Z kolei przepis art. 8 cytowanej Ustawy stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Natomiast art. 9 tej ustawy stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jak więc wynika z treści zacytowanego wyżej przepisu do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy, wynikające z art. 6 ust. 2. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego.

Pozwany twierdził, że powód wyczerpał pełny okres zasiłkowy 182 dni, wskazując że niezdolności do pracy zostały spowodowane schorzeniami współistniejącymi.

Odmienne natomiast wynika z opinii biegłego z zakresu neurologii, zgodnie z którą niezdolność ubezpieczonego do pracy w okresach w okresie od 22 lipca do 6 sierpnia 2016r oraz od 22 stycznia do 17 marca 2017r spowodowana była tą samą chorobą - dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego, natomiast niezdolność do pracy w okresie od 7 sierpnia 2016r do 14 stycznia 2017r była spowodowana schorzeniem psychiatrycznym; w tym czasie powód nie był leczony z powodu bólu kręgosłupa.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinie te miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie. Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia biegłego wyczerpująco udzieliła odpowiedzi na pytania i jest wystarczająca do oceny przyczyn niezdolności do pracy powoda.

Tym samym ustalić należało, że w dniu 22 stycznia 2017 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, gdyż niezdolność do pracy od tego dnia została spowodowana inną chorobą (ból kręgosłupa lędźwiowego) niż niezdolność do pracy trwająca do 14 stycznia 2017 roku (schorzenia psychiatryczne), zaś pomiędzy kolejnymi okresami niezdolności do pracy wystąpiła przerwa. Biegła podkreśliła w opinii, że w czasie niezdolności spowodowanej schorzeniem psychiatrycznym powód nie był leczony z powodu bólu kręgosłupa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż brak było materialnej podstawy do odmowy powodowi prawa do zasiłku chorobowego okres wskazany w decyzji i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego znajduje oparcie w art. 98 k.p.c w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z dnia 2015 r., poz. 1804).